

Rode oogst (De Sluipende Armoede) —
Foto's Michiel
Hendryckx

De auteur hanteert de verheven taal van klassieke koningsdrama's, hier en daar geïroniseerd. De dialogen zijn gecomprimeerd en Sierens geeft blijk van een sterk poëtisch vermogen. Slechts twee voorbeeldjes. Bij de aanvang van het stuk vertelt de machthebber aan zijn minister:

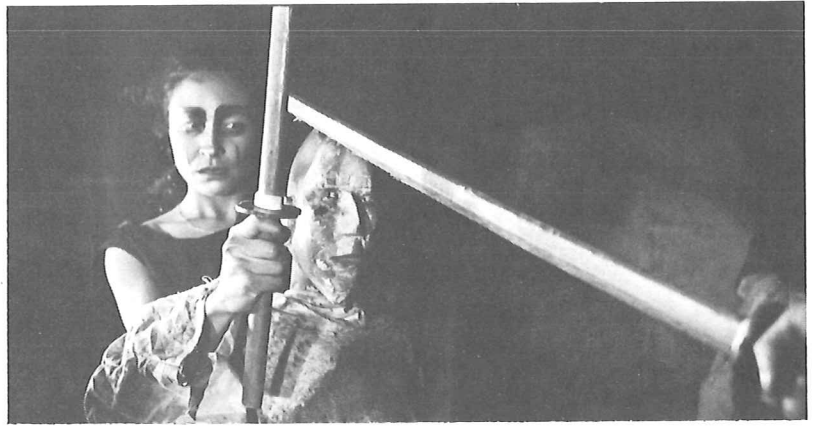
*Gisternacht, bij het betreden van de zaal,
struikel ik BAM over deze stapel boeken
met mijn kop tegen de vloer.
Het was alsof een bliksem insloeg
die de wereld zo fel verlichtte.
De anders zo schichtige dieren van de nacht*

*bleven onberoerd zitten;
tot de bliksem versteende
en het verblindende licht
hen naar hun nesten en holen joeg.
Te laat, helaas, jaja.*

*Die spalt in de kaken van het donker
had hun doen en laten verraden.*

En verder tegen zijn zuster:
*Ik beklag u, onnozele zuster mijn.
Ge zijt mooi en ge zijt lief,
ge zijt jong en ge zijt rijk,
steeds bereid en nooit bezet
als ze lokken naar het bed
hebt g'uw benen al gespreid*

Sierens laat zich daarbij nooit gaan in de schoonheid van de taal. In zijn tekst kan nauwelijks geschraapt worden. De manier waarop hij *Rode*

Oogst in beeld zet, gaat jammer genoeg wat botsen met de opgelegde nadrukkelijke tekstzegging van de acteurs. Het wil trouwens niet alle spelers lukken dit geloofwaardig te doen. In de herwerking hebben de beeldvorming en de suggestieve sfeerschepping danig aan belang gewonnen. *Rode Oogst* is een traaglopende theatrale voorstelling met invloeden van het Japans theater enerzijds en Théâtre du Soleil anderzijds. Sierens maakt daarbij nog uitstapjes naar gezongen fragmenten en rituele dans. Johan De Smet componeerde ondersteunende, essentiële muziek met Brechtiaanse invloeden en repetitieve patronen. De Smet zorgt zo op zijn manier voor een verrassend krachtige inbreng.

Danse macabre

Arne Sierens experimenteert ook met toon en sfeer van het stuk. Het eerste bedrijf verloopt erg verheven, statig; de uitgebreide expositie van de personages. In het tweede bedrijf zie je die personages handelen en het toneel wordt een slapstick-toestand. De machthebber is op inspectietoelt en belandt in een nachtclub. Het toneel is afgesloten en je ziet de samenzweerders stuntelig achter een gordijn verdwijnen, steeds weer gimmicks uitzoekend om de machthebber te benaderen en te vermoorden. Het derde en laatste bedrijf is een rituele (zelf)moord. De acteurs ontmantelen zichzelf, verlaten hun personage dat verder gespeeld wordt door een pop. Het zijn de poppen die elkaar uitmoorden, niet de acteurs. Ze vormen een cirkel waarbinnen een gestileerd gevecht plaatsgrijpt. Geen ridicule zwaardvechters op de scène. Het spel met de zeisen, waarmee de voorstelling begint, wordt tenslotte een danse macabre voor de personages en een overwinningszang van het volk dat de macht in handen krijgt. De zeis van de macht en de dood is ook de zeis van de "rode oogst".

De voor de dramatisering gebruikte middelen scheppen in deze tweede versie geen chaos meer. Op bepaalde momenten worden er heel subtiel allerlei zaken aangereikt en getuigt Sierens van een oorspronkelijke fantasie. Vandaar dat we dit keer een

naar evenwichtigheid strevende voorstelling zien. De professionalisering van de acteursbezetting speelt daar ongetwijfeld een grote rol in. Geen enkel aspect van de voorstelling werd aan het toeval overgelaten. Zo zorgde Erik De Volder bijvoorbeeld voor bijzondere originele poppen. De muziek werd door ééntonwintig muzikanten uitgevoerd en op tape gezet terwijl Johan De Smet tijdens de voorstelling nog voor live uitgevoerde muzikale accentuering zorgt.

Bij de Sluipende Armoede is het geloof in het eigen werk zeer sterk geweest. Dat moet ook wel als je ziet dat er maanden gewerkt werd met slechts een paar voorstellingen in het Shaffy-theater in het vooruitzicht. Sierens toont zich daarbij een Einzelgänger die goed op weg lijkt om een eigen regiestijl te ontwikkelen.

Daan Bauwens

RODE OOGST

auteur en regie: Arne Sierens;
decor en kostuums: Bert Vervaeke; muziek: Johan De Smet; poppen: Erik De Volder; spelers: Dirk Celis, Rita Baert, Monique De Beun, Jan Leroy, Luc De Wit, Suzanne Visser.

HAMLET

bewerking: Hugo Claus; regie: Hugo Claus, Walter Moeremans, Frans Redant; decor: NTG; kostuums: Luk Goedertier; licht: Jan Gheysens; spelers: Hugo Van den Berghe, Chris Boni, Jos Verbist, Els Maegerman, Nolle Versyp, Guido Van den Berghe, Mark Willems, Eddy Spruyt, Dirk Roofthoof, Jappe Claes, Marinelle De Winne, en figuratie.